

— Не, кажи да ти платж, азъ съмъ твърдѣ благодаренъ отъ твоето гостоприемство, а най-повече отъ виното, каза Огняновъ пронически.

— Ба, винцето го бива... но азъ нито за него, нито за яденето, нито за сѣнцето пара не ти зимама... Азъ за такива приятели...

— Кога е тѣй, благодарж ти, бай Рачко, каза Огняновъ, като се озърташе. — Тукъ нѣма ли други?

— Азъ и момчето сме само, графе, но момчето го пратихъ на Бѣла-Черкова, то тая вечеръ ще си доде. Пакъ сега искама да прѣскокнж до селото, а нѣма кого да оставж тука... Остани де!

Огняновъ хвърли очи на единъ стѣлжъ. На хванж ханджиятъ за ржка и му каза по приятелски:

— Сега потърпи, бай Рачко, да те вържж. И Огняновъ откачи съ една ржка вжжето, що висѣше на стѣлжа за широнъ, а съ другата притискаше кръчмаря до дървото.

Кръчмарьтъ зе това за шутявка.

— Сега пъкъ ще ме вързвашъ ли? Вързвай! каза той весело.

Огняновъ увиваше спокойно вжжето около стѣлжа и ханджиятъ. Като видѣ сериозността на работата, той се почуди, па се разсърди:

— Не си играй де! хайдутинъ ли съмъ да ме вързвашъ? И Рачко се размърда.

Огняновъ му каза натъртено: — Ако крешъ, щж ти распорж корема!

Кръчмарьтъ, втрѣщенъ, погледнж силяха. Той знаеше, че графьтъ си не поплюва на ржцѣтъ. И кротува, като дѣте.

— Азъ би искалъ да вържж само устата ти, но, като не можж тѣхъ — вързвама тебе, казваше му Огняновъ ухилено, като го прикова здраво за стѣлжа. Послѣ попита:

— Кога ще се върне твоето момче?